

KIS LAP

A HÍU MEDVEPÁR. (Lásd a 150. lapon.)

A KÉT JÓ BATÁT.

— Elbeszélés. —

(Folytatás.)

HISZEN nem ismered... hát honnan tudod, hogy milyen?

— Oh, nem nehéz azt elképzelni.

Emil ezen boszankodott egy kicsit, de nem vitatkozott tovább. Ő sokat játszott régebben Nellikével, Gábornak pedig soha sem volt leány játszótársa, de nem is kellett volna neki, mert úgy vélte, hogy ők fiuk valami sokkal különbek, nem illik holmi gyöngö, félnék leányokkal játszaniok.

— Megállj csak, mondá Emil, majd ha itt lesz Nellike, bocsánatot fogsz tőle kérni, hogy láttatlanban úgy ítélte felőle. Most pedig menjünk tanulni. Még sok van hátra.

Bementek a házba, Emil csinos szobáskájába. Mindig együtt végezték itt a feladványaikat, felmondták egymásnak a leczkét és segítették egymást. Épen szerencsésen úgy akadt, hogy a mely tárggyal egyikök nehezen birkózott meg, abban a másik jobban boldogult; Emil gyorsan és könnyen tanulta a nyelveket, szépen tudta elkészíteni az írásbeli feladványokat, viszont Gábor erős volt a számtanban, földrajzban. Így aztán kölcsönösen könnyítették egymáson; a ki nem értett valamit jól, minden czerimónia nélkül oda-szólt a másiknak, hogy magyarázza meg. El sem tudták volna képzelni, hogy más-kép mi lett volna leczkékjökkel.

Mikor Gábor este haza tért, atyja már pihent napi munkája után és nagy füstöt fujt a pipájából.

— Honnan ilyen későn, barátocskám?

— Emilnél voltam, tanultunk.

— Hát itthon nem tanulhatsz?

— De mikor ott jobb... együtt tanulunk, jobban elkészülünk.

— Persze, mert ott uras szobában vagy, ugy-e? Bizony jobb volna, ha nem pajtáskodnál annyit azzal az urfival. Nem hozzánk valók az olyan előkelő emberek; mi szerény polgárok vagyunk.

— No de azért mégis a mi házunkban laknak.

— Persze. Van is velök bajom elég. Természetesen, az ilyen gazdag embereknek nincs semmi dolguk, hát mindenféle bolondságon török a fejüket. Most mi is nem jutott eszébe az ezredesnek! Hogy ajtót töressesk a ház hátsó falán, mert így kényelmesebben eljutnak a virágokhoz. Bizony pedig meg nem ártana nekik sem az a kis séta a ház körül.

Gábor ebből már megértette, hogy apjának nem igen van kedvére az ezredes kívánsága. Pedig Gábor azt nem tartotta valami nagy dolognak. Meg is mondta.

— Kedves apám, hiszen nem olyan nehéz dolog egy ajtót törni.

— Ne fecsegi, gyerek, nem értesz te hozzá. Beszéltem az építőmesterrel, azt mondta hogy lehet, lehet, de biz az nem lesz hasznára a falnak. No, ha az ezredes nagyon kívánja, utóvégre is meg kell tenni, de még meggondolom.

— Én is azt tanácsolom, tedd meg, szólt közbe Kormosné asszonyom. Lásd, szép hasznunk van ám abból, hogy itt laknak. Már öt éve vannak itt, mindig pontosan fizetik a bért s nem tudom, kapunk-e

a házba
nének.

gunk. H
mára ép
és veszt
adni azt
zódni el

tatá az

nagy sz
a másik

barátsá
ezredes
ember.
dom.
akarja
kertbe.

anyám,

sege va

ban seg

ezredes
jövő hé
a kert
neve
nak.
asszon
azt ize
nem e
vendég

fel K
be a s

a házba olyan jó lakót, ha ők elmenének.

— Hát akkor bele költözünk magunk. Hiszen voltaképen a magunk számára építtettem, csak hogy akkor sok baj és veszteség ért, kénytelen voltam bére adni azt a nagyobbik házamat és ide húzódni ebbe a szűk kunyhóba.

— No, itt is megélünk szépen, biztatá az asszony.

— Meg ám, mert nem lehet máskép, nagy szükségünk van arra a pénzre, melyet a másik házért kapunk.

— Azért hát csak maradjunk is jó barátságban az ezredesekkel. Az öreg ezredes különben is nagyon kedves, nyájas ember. Az ezredesné... no, nem mondom... az kissé büszke... még azt sem akarja megengedni, hogy mi is járjunk a kertbe.

— De nekem megengedték, kedves anyám, szólta Gábor.

— Persze, mert Emil urfinak szűksége van rád a tanulásnál.

— Oh, az kölcsönbe megy, ő is sokban segít nekem.

— Azt meg is teheti. De bizony az ezredesné is megengedhetne volna, hogy a jövő héten én a vendégeimet oda vihessen a kertbe. Az új melegházban akartam nevemnapján osonnát adni rokonaimnak... megkérdeztem az ezredesné asszonytól, nem lesz-e kifogása, hát bizony azt izente vissza, hogy nagyon sajnálja, de nem engedheti meg, mert akkor neki is vendégei vannak.

— Ugy, nem engedi meg? pattant fel Kormos uram boszusan. Nem ereszt be a saját kertünkbe? És én még ajtót

töressek neki, elrontsam a házamat az ő kedvéért! No hiszen, azt várhatja!

— No no, öreg, azért ne heveskedjünk, csitítá Kormosné asszony. Megtartom én a vendégséget itt a szobácskánkban is. Azért még se tagadd meg a jó ezredes ur kérését.

— Azt teszem, ami nekem tetszik, pattogott a boszus majszter. Csak azért sem kapja meg az ajtót, nem, csak azért sem!

— Oh, inkább, nem is szóltam volna, ha tudom, hogy így megharagszol, szólt az asszony. Gondold meg, hogy ha megharagítod az ezredest, felmondja a lakást és elköltözik.

— Hát csak tessék, menjen Isten hírével. Az ajtóból pedig semmi lesz.

Gábor, ki mindezt végig hallgatta, nagyon megijedt és elszomorodott. Hiszen így ő elvesztheti legjobb barátját, Emilt! Ugy találta, hogy atyjának nincs igaza, nem is szép tőle, hogy oly haragosan beszél a derék ezredes urról, ki olyan jó és nyájas ur. Szólni azonban Gábor nem mert, tudta jól, hogy atyja könnyen fölpat-tan s heveskedik, ámbár voltaképen nem gondol semmi rosszat és hamar megbékül.

Gábor tehát jó éjt kívánt szüleinek és elvonult a maga kis kamrácskájába, aggódva is, de reménykedve is, hogy reggelig talán elmulik az a kis felhő, melytől megijedt.

Reggelre kis tengelicze madárkájának vig csattogása ébresztette föl. Ott tartotta a madárkát az ablakban s minden reggel az volt legelső mulatsága, hogy a kis dalos madarat etette-itatta, dédel-

gette. Épen vasárnap volt, s Emil és Gábor már előbb összebeszéltek, hogy délután kísértálnak az erdőbe növényeket gyűjteni. Gábor nagyon örült az ilyen kirándulásoknak s most annál inkább balra fordul a kedve, mikor Emil meglátogatta és így szólt:

— Mamáéskám nem engedi, hogy menjek, mert öt órákor érkeznek meg rokonaink, ki kell mennünk eléjük a vaspályához.

— No persze, persze, szólt Gábor kedvetlenül. És most már nem is foglak látni, míg itt lesz az a Nellike hugod, ugy-e?

— Ugyan miért nem? Csak úgy fogsz járni hozzám, mint eddig s csak úgy tanulunk, játszunk együtt, mint eddig, csakhogy néha velünk lesz Nellike is. Én bizony nagyon szerettem volna ma is veled az erdőbe sétálni, de lásd, csakugyan nem illik ám elmenni a háztól, mikor

...KEZÉBEN KÜRTÖT TARTVA. (Lásd a 153. lapon.)

rokonok érkeznek látogatóba. Majd ha itt lesznek, együtt kocsizunk ki a hegyek közé és te is velünk jössz. Ma pedig gyűjts nekem is növényeket... este pedig jöjj át hozzám, mert a számtani feladvánnyal nem boldogulok.

Gábor tehát egymaga ballagott ki az erdőbe és sehogysem tudta visszanyerni jó kedvét. Hogy is nyerhette volna vissza, mikor annyira hozzászokott Emilhez, kivel eddig komoly munkában és vig mulatság-

ban mindig együtt volt; szinte sajnálták mind a ketten, hogy éjszakára, meg ebédre és vacsorára is nem lehetnek együtt. És ez már oly régóta volt így, hogy Gábor alig akart visszaemlékezni arra az időre, mikor elkezdődött. Pedig jól emlékezett rá, mikor több évvel ezelőtt az ezredes és családja odaérkeztek és kibérelték a házat. Gábor egy napon az iskolában egy fehér képű, szelíd, vidám tekintetű uri fiúcskát pillantott meg; tudta,

hogy
leczkér
lából,
az új p
tett v
Gábor
fiúcskát
szemb
izmos
meg a
zül me
ugyan
marad
elégelt

pajtás
ezután

Emilt
az ő
alatt
ettől a
borho
lettek
dig e
tak,
döre
pedig
kők
szegér
gond
arra,
miatt
egy id
lehet
messz
az ez
lányk

hogyan ez az ezredesnek a kis fia. Mikor a leczkének vége volt és kitódultak az iskolából, a fiúk boszantgatni, bántani kezdték az új pajtást, a ki egy kissé félénken szeretett volna menekülni, ha tudott volna. Gábor nem akarta, hogy azt a kedves fiucskát bántásák. Védelmére kelt tehát és szembe szállt az ingerkedőkkel. Gábor izmos és bátor gyerek volt, nem ijedt meg akármelyik fiutól sem; most is vitézül megvédte a fehér képű fiucskát. Kapott ugyan egy pár kemény ütést, de ő sem maradt adós és ellenfelei hamarább megelégtéltek.

— Azt mondom, hogy a ki ezt a kis pajtásunkat bántja, annak velem lesz dolga ezután is! mondá fenyegetőleg.

Nem is volt azután senkinek kedve Emilt bántani, annál kevésbé, mert Emil az ő kedves, nyájas modorával rövid idő alatt mindenki szeretetét megnyerte. De ettől a naptól fogva mégis leginkább Gáborhoz vonzódott, elválhatatlan barátok lettek s az iskolába és onnan haza is mindig együtt jártak, otthon együtt tanultak, játszottak és esztendőről esztendőre jobban megszerették egymást; arra pedig soha sem gondoltak, hogy egyikük előkelő urnak, a másik pedig csak szegény iparosnak a fia. Most sem gondolt Gábor erre, hanem annál inkább arra, hogy azok miatt az urí rekonok miatt, a kik Emilékhez látogatába jöttek, egy ideig nem fog barátjával annyit együtt lehetni, mint eddig. Ez pedig boszantotta.

Mikor haza tért, már esteledett, de messziről jól látta a ház előtti tornácra az ezredeseket és vendégeiket. Egy fürge lányka szökdécselt ide-oda az öregek előtt

s Emil vele játszott, — bizonyosan ez volt az a Nellike. Este Gábor a szokott időben ment Emil szobájába, hogy együtt tanuljanak és dolgozzanak. Emil nagyon jó kedvű volt és sokat beszélt a vendégül érkezett nénikéről meg Nellikéről is.

— Láttam messziről, mikor ott ugráltak a tornácra, mondá Gábor.

— Igen, Nellike most is éppen olyan vidám kis szeleburdi, mint régen volt. Pompásan lehet vele játszani. No de holnap meglátod magad, majd megismerkedtek.

Gábor jobb szerette volna, ha ennek nem kell megtörténni, de belátta, hogy nem kerülheti el, mert akkor vagy egy hétig nem fog Emillel sem játszhatni. Másnap tehát igyekezett lehetőleg csinosan felöltözködni, nehogy az a finnyás kisasszony nevéssen rajta. Épen a tükör előtt nézegette magát, mikor belépett atyja, ki még mindig boszankodott az ezredesekre. A mint meglátta Gábor készülődését, félig nevetve, félig haragosan mondá:

— De nagyon csinósítja magát, urficskám? Most bizonyosan urí barátaidhoz készülsz, ugye? No, én nem akarom rontani az örömedet s ha az ezredes fia olyan jó pajtásod, hát mulassatok... de jól vigyázz, nehogy egyszer majd becsapják az ajtót az orrod előtt. Emil előkelő gazdag urfi, te pedig nem vagy az és egyszer majd úgy találják, hogy nem vagy oda való.

Ezzel Gábor elsielt, mert még hallani sem szerette, ha valaki rosztat mond az ő jó barátjáról. Egyenesen a kertbe ment s itt Emil már messziről eléje szaladt, aztán elvezette Nellikéhez, ki a szökökútnál játszott és csak akkor vette

őket észre, mikor már egészen közel voltak. Vidám, piros képü, kedves leányka volt, de most roppant komoly képet csinált, mikor Emil így szólt:

— Nellike, ez itt Gábor, az én kedves barátom, kiről annyit beszéltem. Tudom, ti is jó barátok lesztek.

Nellike komolyan, feszesen meghajtottta magát, mintha valami kiralyi czerimoniánál lett volna. Gábor szinte megzavarodott és alig merte megfogni Nellike kezét, mert a kis leány ezt oly méltóságosan nyujtotta feléje, mint valami nagy rangu uri hölgy. De mikor aztán kezét szoritottak, Nellike egyszerre abbahagyta roppant komolyságát, nagyot kaczagott és elszaladt. Gábor pedig boszus lett, mert úgy vélte, hogy Nellike rajta nevet.

— Ez a te kedves hugod, ugy látszik, még nagyon is kis gyermek.

— Nem épen, de nagyon jókedvü, szeret bohóskodni. No, menjünk utána, még jó ideig lapdázhatunk, aztán majd előáll a kocsi és kirándulunk az erdőbe.

(Folytatása következik.)

A HIU MEDVE-PÁR.

— Állatmese. —

(Képpel a czimlapon.)

SZÁJÁT nyalogatva, de egyuttal boszusan dörmögve tért haza medve koma a lakására.

— Mi a bajod? kérdé a felesége. Hiszen a szádat nyalogatom, bizonyosan jó falatot kaptál és mégis dörmögsz.

— Hogyne dörmögnék? Persze, hogy jó falatra tettem szert, de boszuságot is kellett hozzá lenyelnem. Képzeld csak, a mint sétálgatok, találkozom azzal a tapsifüles nyullal s kérdem tőle, mit gondol

felőlem, látott-e valaha nálamnál szebb legényt? Hát a vakmerő tapsifüles szemembe nevetett és azt mondta, hogy erősnek erős vagyok, de szép épen nem, hanem igen is otromba, csuf, ijesztő.

— Ejnye a neveletlen goromba ficzkó! Remélem, megbüntetted?

— De meg ám! Nagy nevetében nem volt eléggé ovatos, hirtelen megkaptam és megettem. Nagyon jó volt.

— Ugy kellett a semmirekellőnek! De ez már csakugyan boszantó. Hát az erdő többi lakosai is azt beszélnek rólunk, hogy csufak vagyunk?

— Nem tudom, de mindjárt próbára tesszük őket. Jöszte, sétáljunk egyet, ugyis nagyon szép az idő.

Kisétáltak s az erdő többi állatai, mivel látták a nyulacska veszedelmét, ijedten készültek menekülni. De a furfangos róka így szólt:

— Ne féljetek semmit, álljatok ide mellém és hagyjatok engemet beszélni.

A mint a medve-pár közeledett, a róka nagy szemforgatással kiáltá:

— Ah, de csak gyönyörű pár! Nem hiába urai ennek az erdőnek, nemcsak hatalmas erejük van, hanem szépségben is mindenkit fölölmulnak. Könnyedén lépnek, mint az őzike, tartásuk délczeg és büszke, — mily kár, hogy csak ritkán láthatjuk őket!

A medve-pár elégedetten hallgatta ezt, kegyesen köszönt vissza a tisztelkedőknek és kedélyesen lépegetett odább. Mikor már messze jártak, a róka nagyot nevetve mondá:

— Jaj de együgyűek! Még elhiszik, hogy szépek és tetszik nekik a hizelkedés! Lássátok, barátim, így jár, a ki oktan hiúságból dicséretre vágyik. Ha erős, szemben megdicséri a ki fél tőle; de a háta mögött annál inkább nevet rajta s a hivalkodó még ostoba hirbe és kerül.

épen a
ban, ug
egy-egy
elhiszi,
azt aká
világ é
ember.

P

hiába
ezen a
esétlen
a Han
még s
nak ke
a kedv
a ki o
és ner
az ör
Jankó
már i
óriáss

inkáb
képrő
nes k
mesel
haner
kaptá
vérek
mind
és ar
külön

PALIKA ÉJJELI UTJA.

— Mese is, nem is. —

(Képpel a 118. lapon.)

AR azon nem segít ugyan semmi-féle ragasztás, de még a sírás sem. Ugy van biz' a, kettészakadt, épen a fején, meg az egész teste hosszában, úgy hogy két fél ember lett belőle, egy-egy lábbal. Már azt pedig akárki is elhiszi, hogy a kit így ketté szakítanak, azt akárhogy ragasztgassák is össze, soha világ életében nem lesz abból igazi egész ember.

Palika is azért sirt, bánkódott, mert hiába próbálgatta! És legalább ne épen ezen az egyen esett volna meg a szerencsétlenség! Hiszen ott van a Tündér Ilona, a Hamupipóke, az elvarázsolt királyfi, és még sok más, — de épen Babszem Jankónak kellett szomorú módon tönkre menni, a kedves, ügyes és vitéz Babszem Jankónak, a ki ott állt szemben a rettenetes óriással és nem félt tőle, hanem legyőzte. Igen, de az óriás most is ott áll, vitéz Babszem Jankóból pedig csak a fele van meg; már így aztán hogy birkózzék meg az óriással?

Hogy sokáig ne törjétek a fejeteket, inkább mindjárt megmondom, hogy csak képről van szó, a képeskönyv egy szép, színes képéről. Volt Palikának sok képes mesekönyve; azaz nemesak az övé volt, hanem a Gizi hugoskájáé is; együtt kaptak mindig mindent, hogy mint jó testvérek együtt mulassanak. Szerették is mind a ketten olvasni a gyönyörű meséket és annyiszor is olvasták hol együtt, hol külön-külön, hogy már szinte könyv nélkül

tudták. De azért újra elővették és olvasták, ki-ki a maga kedvencz meséjét. Gizikének a Hamupipóke meséje tetszett legjobban, Palikának ellenben a Babszem Jankó históriája. Hogy is ne, mikor a piczike Babszem Jankó olyan ügyesen legyőzött mindent és mindenkit és ez le is volt festve gyönyörű képekben.

Azon a napon, melyen Palika olyan busan állt képes könyve mellett, az történt, hogy Gizike, elolvastván Hamupipóke történetét, el akarta olvasni vitéz Babszem Jankó hősi cselekedeteit is. Már rég nem gyönyörködött ezekben a képekben. Elővette hát a könyvet. De Palika, a mint ezt meglátta, indulatosan kiáltá:

— A Babszem Jankó az enyim, add ide!

— Majd oda adom, de előbb elolvasom, felelé Gizike szeliden.

— Nem, azt én fogom olvasni, mert az az enyém.

— Csak épen úgy, mint az enyém! Együtt kaptuk.

— De én most olvasni akarom.

— Én előbb fogtam hozzá, várj, míg elolvastam.

— Nem várok! Add ide!

— Nem adom!

— Tüstent add ide, ha mondom; toporzékolt Palika.

Gizike, az igazat megvallva, okosabban tette volna, ha oda adja a könyvet, ha már Palika olyan kötekedő kedvében volt. De azt is meg kell vallani, hogy Gizikének tökéletesen igazsága volt, a könyv őt is megillette és Palikának nem volt semmi joga, hogy elvegye olyankor, mikor Gizike már bele kezdett az olva-

sásba. Gizike tehát nem adta a könyvet. Erre Palikát elfogta a pulykaméreg, oda ugrott és el akarta erővel venni a könyvet, melyet Gizike nyitva tartott. Palika odakapott, de a könyvnek csak egy lapját kapta meg, nagyot rántott rajta hirteleében és a lap — kettérepedt. Épen az a lap, melyre a Babszem Jankó volt gyönyörűségesen lepingálva, vele szemben pedig a rettenetes óriás.

Egy pillanattig szinte dermedten bámultak mind a ketten a szegény Babszem Jankóra, kinek a féltését Palika tartotta a markában. Azután Gizike szomorúan mondá:

— Lásd, milyen kárt csináltál!

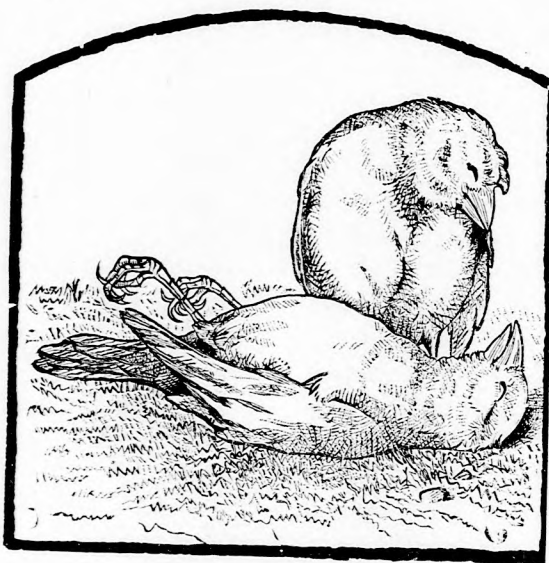
Palika szeretne volna Gizikére ráfogni a hibát, de hát maga is érezte, hogy ezt semmikép sem lehet, ő maga a hibás, mert hiszen Gizikének volt igaza, mikor olvasni akart neki, Palikának, kár volt azt vitatni, hogy a Babszem Jankó, az csupán az övé. Mért ne lehetett volna mindkettőjüké? Ilyen hiába valóságért ugyan nem volt

érdemes akkora haragra lobbanni. Most itt a szerencsétlenség!

Bujában Palika egy ideig sirdogált, aztán próbálgatta, nem lehetne-e segíteni a bajon. Hát bizony nem lehetett, mert összeragasztani semmikép sem tudták, ha csak a tulsó oldalon hosszú papirosszeletet nem enyveznek rá; de ekkor meg ott

VERÉBFY ÉS VEREBELLA.

(Vége.)

*Csipték egymást. Dulakodtak
Hátra meg előre —
Míg a gyengébb Verebella
Szegény, hanyatt dőle.*

használt, mert régi dolog az, hogy előbb kell mindent jól meggondolni, csak azután megtenni, ekkor nem ér szomorúság.

Duzzogott hát mágára, duzzogott Gizikére és hozzá még attól is félt, hogy ha a mama megtudja a dolgot, még büntetést

a nyomtatást nem lehetett volna olvasni. Vége volt Babszem Jankónak, vége örökre! El is mult Palikának a kedve minden játéktól és bosszusan járt-kelt, mindig visszatérve a szerencsétlenül járt könyvhöz, melytől mindig csak még balabbra fordult a kedve. Sajnálta is már most indulatoskodását, de az utólagos bánat nála sem

is kap. I magát, m

— 1 dom, ugy

De

mert a r

Ledőlt t

dott Ba

szinte

hogy a

hős egy

csak el

fél fejj

lábbal

monkéri

elkövete

gyetlens

Mély

volt a l

kint pe

nyörüem

tott a

Beragy

magas a

át a szol

egyenes

falra, h

lika f

nézett.

kép füg

melyet

nappal

volt a

ül, kez

a képet

tán leh

valami

kis fiu

ezüst k

is kap. Egészen szerencsétlennek érezte magát, mikor végre lefeküdt.

— Kár is lefeküdnöm, gondolá. Tudom, ugy sem fogok aludni egész éjszaka.

De már lefeküdni mégis csak kellett, mert a mama nem tűrt rendetlenséget. Ledőlt tehát ágyára és csöndesen bánkódott Babszem Jankó siralmas sorsán, szinte félve, hogy a piczike hős egyszerre csak előugrik fél fejjel, fél lábbal és számonkéri arajta elkövetett kegyetlenséget.

Mély csönd volt a házban, kint pedig gyönyörűen világitott a hold. Beragyogott a magas ablakon át a szobába is, egyenesen a falra, hova Palika fektében nézett. Egy kép függött ott, melyet Palika

nappal is sokszor nézegetett. Szép fiúcska volt a képre festve, a mint a mezőn ül, kezében ezüst kis kürtöt tartva. (Lásd a képet a 148 lapon.) A holdfényben tisztán lehetett látni a fiúcskát... és még valami egyebet is... Igen, a képen az a kis fiú megmozdult, szájához emelte az ezüst kürtöt és belefújt. Hallatszott is a

kürt hangja... s a ki nem tudja, honnan ered, talán azt mondta volna, hogy csak szunyogdöngés. De Palika világosan látott mindent és jól hallotta a kürt szavát.

— No már ez csak furesa, gondolá. Még soha sem hallottam, hogy ilyen festett fiú kürtölni tudjon. Eddig nem is

vettem észre, hogy ez a fiú mozdult volna. Már ezt meg kell jól nézmem.

Kiugrott az ágyból és oda állt a kép elé. A képbeli fiú kissé gunyosan mosolyogva tekintett le rá, jó ideig farkaszemet néztek egymással, aztán megszólalt a festett fiú:

— Nos, pajtáskám? Mit kívánsz?

Palika csakugyan ámult, de azért nem

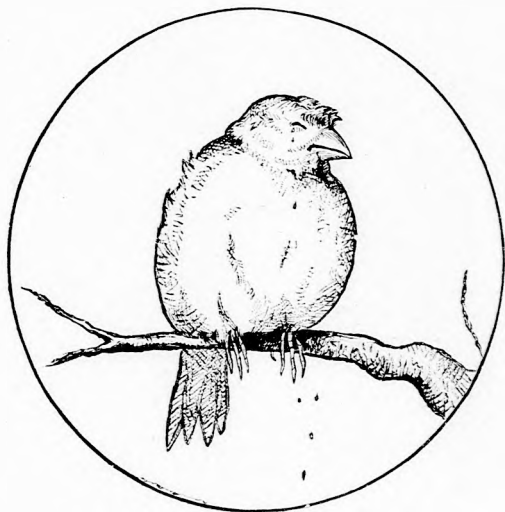
ijedt meg s szintén kissé gunyosan felelé:

— Én azt szeretném tudni, pajtáskám, hogy te mit kívánsz. Miért kürtölsz?

— Mert ez a kötelességem.

— Nagyon szép, de ebből még nem vagyok egy csöppet sem okosabb.

— Ilyen kis fiú nem is szokott valami nagyon okos lenni.

*Ekkor a kemény Verébfiú
Megdőbbsent s szomorgott.
Ha jól láttam, kis szeméből
Kis könnyeseppke csorgott.*

— Oh nem vagyok én már olyan nagyon kicsi, vagyok legalább is akkora mint te, tudok olvasni, de még írni is. Te talán nem is tudsz.

— Nem ám, ez nem az én dolgom. Az én kötelességem az, hogy belefujjak a kürtbe, mikor itt az ideje.

— De hisz' épen azt kérdeztem, mért fujtál bele, ki-nek szólt a jel-adás?

— Még azt sem tudod? No ugyan nagyon dicsekedhetel az okosságoddal. Hiszen azt mindenki tudja, hogy mindjárt itt az ideje, hogy a Boldogvölgyben összegyűljünk mulatni.

Palika kénytelen volt megvallani, hogy ezt nem tudja, sőt még azt is megvallotta,

hogy ámbár most már hallotta, még mindig nem tudja, miről van szó valaképen.

— Hol van az a Boldogvölgy? És kik gyűlnek ott össze? kérdé.

— Mondom, hogy nem tudsz semmit, incselkedett a kürtös fiu. Hát összegyűlnek ott mind a mesebeli vitézek, királykisasszonyok, hamupipókék és mindazok,

a kiket te különben jól ismersz, mert látad eleget a képöket.

— És mit csinálnak?

— Mit? Mulatnak. Azt hiszed talán, nincs rá szükségök? Egész nap ők mulatgatják az efféle magadforma gyermeknépséget, hát belefáradnak. De szerencsére ti gyermekek estére elálmosodtok és lefu-

küsztoks akkor szabad idejök van a mesebeli embereknek és gyermekeknek. Különben is csak éjjelkor nyílik meg a

Boldogvölgy kapuja. Ott aztán egy-két óráig ők szórakoznak és elmesélik egymásnak, mi történt velök napközben.

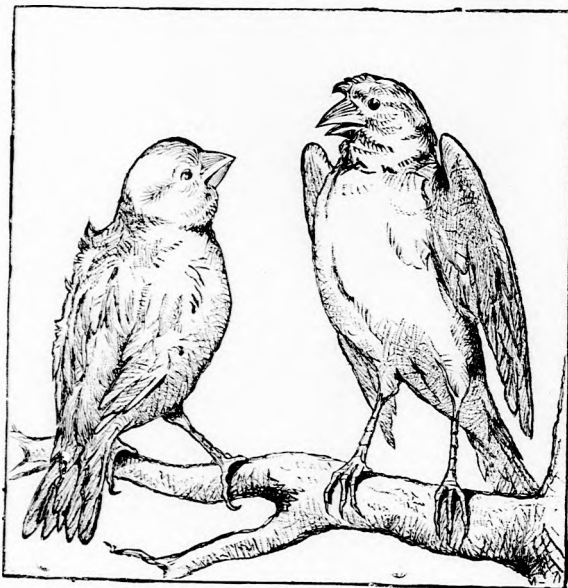
— Jaj de szép lehet az!

— Persze! És nagyon mulatságos, mert

sok bohóságot követtek ám ti el, ti igazi gyermekek. No de most nem érek rá tovább fecsegni, még egyszer jelt kell adnom, aztán sietek magam is a mulatságra.

— Oh ha én egyszer oda mehetnék! sóhajtá Palika.

— Hát jöjj velem. Vendéget szívesen látunk. Ugorj föl ide mellém, aztán induljunk.

*Egyszerre csak bánatából
Valami felverte...
Fölnéz... Nini!... Hát nem halt meg!...
Társa volt mellette!*

Palika nem: biz' csak ott ázöld mezőpázsitos kapuhoz szott Palik kertjök k... Hogy is tett voln... Hiszen a sokat já... s be, az nyílt a B... völgybe.

A mi léptek a virágos látott Pa közepén nagy, ige sátoráll marjába hitte

hogy az egyéb, n ő nagy könyve, sátor g föllálltv már ez lehetett be min

— kérdé B — jó isme B odabem

Palika nagyot ugrott és hogy, hogy nem: biz' azt én nem tudom, de egyszerre, csak ott állt a kürtös fiu mellett, a szép zöld mezőben és megindultak. Gyönyörű pázsitos réteken mentek keresztül s végre kapuhoz értek. Nagyon ismerősnek látszott Palika előtt ez a kapu. Nintha az ő kertjök kapuja lett volna és mégsem az.

Hogy is lehetett volna az? Hiszen azon ő sokat járt ki s be, az nem nyílt a Boldog-völgybe.

A mint beléptek a kapun, virágos kertet látott Palika, a közepén pedig nagy, igen nagy sátor állott. Hamarjában azt hitte ugyan, hogy az nem egyéb, mint az ő nagy képes könyve, élére sátor gyanánt fölállítva; de már ez mégsem

lehetett, mert ott jártak a nyíláson ki és be mind a mulatozók.

— Szabad nekem is bemennem? kérdé Palika.

— Hogy ne! felelé a kürtös fiu. Sok jó ismerőst fogsz találni.

Bement tehát és csakugyan alig volt odabent valaki, a kit ne ismert volna.

Nagy, igen nagy és fényes csarnokba lépett s a végén tündöklő trónuson ült Tündér Ilona, míg körülötte fürgé tündérekéj pajzánkodtak. Amott ismét az elvarázsolt királykisasszony tánczolt Argyrus királyfival, a ki őt megmentette, egy másik sarokban a vasorru bába ijesztgette Hamupipőkét, a ki a hét öles óriás mögé mene-

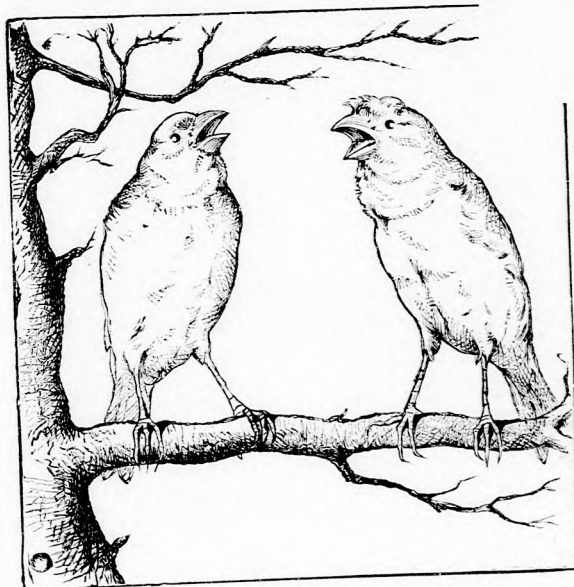
kült és nevetett, mert tudta, hogy itt most semmi baj sem érheti. Mindnyájan úgy fogadták Palikát, mint régi jó ismerőst, amin ő nem is csodálkozott, mikor már oly régen minden nap látja őket; persze, csak nappal, a képeken; de hát most is szakasztott olyanok, esakhogy most valósággal mozognak.

— Ez még

sokkal mulatságosabb, mint maga a képes könyv, mondá Palika. Nagyon örvendek, hogy eljöttetek.

— Mi is örülünk, szólta Tündér Ilona. Jó gyermekeket mindig szívesen látunk s hallottam, hogy te nagyon jól bánsz a képes könyveiddel.

Palikának megdobbant a szive, mert

»Nem halál, csak ájulás volt —
Nagy a boldogságom!«
S most csak annál vidámabban
Daloltak az ágon!

érezte, hogy ma már nem érdemli ezt a dicséretet. De legalább jó szerencse, hogy itt semmit sem tudnak még a történetekről. Tündér Ilona aztán fölkel a trónusáról, és így szólt:

— Azt hiszem, most már megkezdhetjük a nagy mulatságot; tánczolunk, játszunk, aztán lakomához ülünk. Együtt vagyunk mindnyájan?

Egy kis tündérke azonban így felelt.

— Még hiányzik a hős Babszem Jankó.

— Hm, baj volna, ha valami szerencsétlenség érte volna. No, remélem, csak elkésett egy kicsit s majd előjön. Bizonyosan valami új furfangon töri a fejét.

Palika hallotta ezt és kissé aggódva kérde:

— Hát lehet annak valami akadály is, hogy egyik-másik el ne jöjjön?

— Hogy ne? Ha afféle pajkos, gondatlan gyermek kezébe kerülünk, bizony még meg is öl. Mert itt csak azok vagyunk együtt, a kik egy házban élünk nappal is.

— És Babszem Jankót nagyon szerítitek?

— Hogy ne? Nélküle nem férhetnénk meg azzal a hét öles óriással.

Palika mindinkább aggódni kezdett, de iparkodott, hogy eltitkolja. A többiek vígan játszottak, táncoltak s Palika is közéjük vegyült; köztök ugrált, táncolt. A hét öles óriás akárhányszor goromba kezdett lenni, bántani kezdte a kisebbeket; de ezek rögtön így szóltak:

— Vigyázz, óriás, mert mindjárt ide hívom Babszem Jankót.

Erre aztán az óriás ismét szelid lett.

Mikor már eleget mulattak, leültek a terített oszthalhoz és akkor kitűnt, hogy egy teritékkel több van.

— Ki nem jött el? kérde Tündér Ilona.

— Babszem Jankó nincs itt.

Erre megszólalt Hamupipóke:

— Nem is jöhet el, neki már vége van, kegyetlenül meggyilkolták, ketté vágták!

Az óriás, alig hogy ezt hallotta, nagy örömmel ugrott fel.

— Vége van Babszem Jankónak? No akkor én ma jól mulatok! Mindnyájatokat megeszlek szőröstül bőrostül.

Rettentő rémület és zavar támadt s Tündér Ilona haraggal is, szomoruan is szólt Palikához:

— Oh te gonosz, kegyetlen fiú! Hát ezt cselekedted? Most már szállj szembe az óriással és védelmezz meg minket ellene.

Palika belátta, hogy ez kötelessége, mert azt csak nem engedheti, hogy az a borzasztó óriás mind fölfalja a többieket. Elszántan oda állt tehát az óriás elé és fenyegetően mondá:

— Ne merj garázdálkodni, mert velem gyül meg a bajod!

— Micsoda? Te kis tacska, szembe mersz velem szállani? szólt az óriás gunyosan. No megállj, mindjárt elmulik ettől a kedved.

Ezzel derékon kapta Palikát és eldobta messzire. Sokáig, nagyon sokáig röpt, míg végre nagyot zuhanva leesett és — fölébredt. Az ágya mellett a földön feküdt és ugyancsak odakoppintotta a fejét a pallóhoz.

tudja, h
ban hár
ból, vag
vissza eg
dom, s
található
még sol
mert há
garázdá

veit s m
dér Ilon
mind ot
szerencs

Jankó
kedveér
benne
Palika
belátta,
sugott
ezután
pesköny

mert a
szántar
járt m
A
kinek
gyon v
busulá
épen u

Álméködva tekintett szét s maig sem tudja, hogy került oda. Aludt-e és álmában hánykolódva pottyant ki az ágyból, vagy csakugyan az óriás dobta őt vissza egészen az ágyához? Én nem tudom, s hogy ti mit gondoltok, azt sem találhatom ki; de az bizonyos, hogy Palika még sokáig nagyon busult és aggódott, mert hát ki tudja, mi történt aztán, hogy garázdálkodott az a szörnyű óriás?

Reggel sietett megnézni képes könyveit s megvizsgálódva látta, hogy Tündér Ilona, Hamupipőke s a többiek is mind ott vannak a maguk helyén. Tehát szerencsésen elmenekültek.

Másnap a mama megtudta a Babszem Jankó szomorú sorsát és főképp Gizike kedvéért vett egy új könyvet, melyben benne volt Babszem Jankó. Erre aztán Palika is megnyugodott s bár lassanként belátta, hogy csak rossz lelkiismerete által sugott gonosz álmok voltak az egész éjjeli ut, ezután soha sem czivódott Gizikével a képekönnyvek miatt.

A CSODA BÁBU.

— Szomorúan tréfás história. —

GAZÁN az, nagyon szomorú, még ha nevetni találnátok is rajta. Nem is azt mondom, hogy ne nevésetek, mert a szomorúságot úgy is másnak szántam és az talán még ma is busul. Mindjárt megtudjátok, hogy miért.

Az a másvalaki egy kis leány volt, a kinek Lottika volt a neve. Rendesen nagyon vig volt s ezt okosan tette, mert busulásra keresve sem talált volna okot, épen úgy, mint hű játszótársa, a Kondor.

Ez pedig nem volt más, mint egy igen nagy, de igen szelíd, okos és vidám kutya.

Ebből most már tudunk valamit, de még nem sokat. Mindjárt elmondom a többit is, amiből meglátjátok, hogy a vig Lottika és a vig Kondor miért busultak el magukat olyan nagyon. Kezdődött pedig azzal, hogy Lottika egyszer a születésnapjára egy csodabábut kapott.

Olyan bábu volt ez, hogy fogadni mernék, ti még soha sem láttatok olyat, de még a hírét sem hallottátok. Nemesak kezét-lábát tudta mozgatni, hanem tudott hangosan nevetni és sirni is, és mikor sirt, akkor valóságos könyek potyogtak a szemeiből. A hátán pedig volt egy titkos ajtócska, melyet föl lehetett nyitni és akkor látni lehetett, hogy a csodabábu miképp végzi mind azt a csodadolgot. Tudniillik ügyes gépezet volt a belsejében s ha ezt a gépecskét a hozzávaló kulccsal fölhúzták, mint az órát szokás, akkor aztán mozgott, sirt, nevetett, de csak akkor, ha a kívül levő rejtett kis rugót megnyomták. Könyezni pedig azért tudott, mert belsejébe egy kis tartóba vizet lehetett tölteni, a rugó megnyomásával pedig a víz fölemelkedett a bábu szemeihez és ott aprócska nyílásokon kifolydogált, épen mintha könyezett volna.

Persze, a ki apróra ismerte a csodabábut, hát az nem tartotta csodabábutnak. Csakhogy igen kevesen ismerték ám, mert Lottika nem árulta el a titkot. A bábu ruhái elfödtek a rugókat s Lottika megnyomhatta ezeket, a nélkül, hogy valaki tudta volna mit csinál.

Nagy volt tehát a Lottika öröme, de még nagyobb volt a Kondor kutya szo-

morúsága. Nem azért volt ő olyan okos állapot, hogy ne vegye észre, mennyivel jobban szereti most már Lottika a csodabábut. Szeretett volna sirni bubánatában, de nem tudott és ezt még inkább röstelte, mert nem tagadhatta, hogy a csodabábu tultett rajta. Lottika most már alig-alig játszott szegény Kondorral és egy csöppet sem törődött az ő szomorúságával.

Hát ez nem szoruru? Az a, legalább Kondor annak tartotta.

De nemcsak Lottika nem gondolt többé eddigi hű játszótársával, hanem a többi fiuk és leányok sem, a kik hozzá látogatóba jártak. Eddig az okos, derék Kondor mindig ott játszott velök, együtt futkostak, mulattak, még együtt ozsonáltak is. Most már ennek vége volt, mindenki csak a csodabábut bámulta.

Egy napon megint sok vendége volt Lottikának és jókedvüen mulattak, persze mindig csak a csodabábuval. Nevetették, rikatták s mert Lottikán kívül senki sem tudta a titkot, nagyon csodálatosnak és érdekesnek találták ezt a dolgot. Ott settenkedett Kondor is, hogy lássa, mit is bámulnak hát olyan nagyon, aztán meg reménykedett is, hogy talán észre veszik és majd vele is játszanak. Észre is vették, de így szóltak hozzá:

— Ugyan ne alkalmatlankodjál, Kondor! Takarodjál a sarokba.

Szegény Kondor busan huzta be a farkát és a zongora alá sompolygott, lefeküdt és két első lábára támasztva fejét, szomorkodott.

Azt hinnétek, hogy már ennél nem történhetett szomorubb dolog? Dehogyan! Mindjárt meglátjátok.

A gyermekek, mintán jó ideig játszottak, leültek ozsonnálni. Kondor csak várta, hogy őt is hívják, mint máskor, de ezt bizony nem tették. Hanem a csodabábut, azt oda ültették ám külön székre és mindenből a legjavát rakták elébe. Csakhogy a csodabábu, akármilyen csodás volt is, enni már mégsem tudott.

— No lám, dörmögött magában Kormos, hát nem vagyok én sokkal különb? Én bezzeg tudok enni! Adnák csak ide, nem kellene csak úgy játékból rámondani, hogy ez meg az az én porcezióm! És nekem nem adnak!

Ozsonna után a gyermekek újra játszani akartak, de a szobában való ülést már megunták.

— Menjünk sétálni, mondá egyik.

— Az nagyon jó volna, de akkor itt kell hagynunk a csodabábut.

— Az ám! Olyan nagy és nehéz, hogy vinni nem lehet. Kár, hogy járnai nem tud!

— Oh, se baj, szólt Lottika. Tudjátok, mit teszünk? Lovagoltatni fogjuk.

— Hogyan?

— Felültetjük a Kondor hátára. Jó erősen oda kötjük s akkor velünk fog sétálhatni.

Ez nagyon tetszett mindnyájoknak. Elő is szólították a zugból Kondort, ki eleinte megörült, hogy most reá is kerül sor. De annál rettenetesebb volt a meglepetése, mikor látta, miért hívták. Oh, ez már csakugyan borzasztó! Még ő hordozza a hátán ez ellenségét, a ki miatt minden jótól elesett! De hát mit tehetett szegény Kondor? Elviselte ezt a megaláztatást is és engedte, hogy a hátára

kössék
fult a m

Ki
vigan sz
vették é
néz egy
egymás
gal nem
juhász
tették,
pedig a

L
mindj
jöjjön
engede
heti, h
kicsuf
gedhet
feléne
hogy
gyerm
merte
nagy
Mert
sors.
kötve
nagy
le s a
marv
nyek
eltör
sejéb
rabo
Kon
kuty
Még
tönk
misi

kössék a csodabábut. De belsőleg dult fult a méregtől.

Kiérték a mezőre s ott a gyermekek vigan szaladgáltak, mikor egyszerre azt vették észre, hogy Kondor farkasszemet néz egy nagy juháskutyával. Mit beszélt egymás közt a két kutya, egész bizonyossággal nem tudom, de úgy látszik, a goromba juháskutya csufolta Kondort, hogy lóvá tették, bábut kell a hátán hurczolnia, már pedig az nem kutya mestersége.

Lottika megijedt, mert látta, hogy mindjárt baj lehet, hívta tehát Kondort, jöjjön hozzá, de Kondor ez egyszer nem engedelmeskedett. Már azt csak nem teheti, hogy afféle hitvány juháskutyával kicsufoltassa magát, a becsületét nem engedheti. Bátran neki rontott tehát ellenfelének és olyan kutyamarakodás támadt, hogy messze földön nem volt párja. A gyermekek ijedten sikoltoztak és nem mertek közeledni, csak messziről nézték nagy szomoruan a csodabábu veszedelmét. Mert most már ezt érte utól a szomorú sors. Ha nem lett volna oly erősen oda kötve a Kondor hátára, nem lett volna nagy baj, leesett volna. De nem eshetett le s a mint a két dühös állat egymást marva hempergett, a csodabábu nagyokat nyekkenve szorult a földhöz, keze lába eltört, szeme kiesett, orra behorpadt, belsejében pedig a remek gépszerkezet darabokra töredezett. Kemény tusa után Kondor megfutamatotta a goromba juháskutyát s maga diadalmasan ment haza. Még ott volt a hátán a csodabábu, de tönkre téve, darabokra törve, megsemmisülve!

Sirva, szomorkodva ment haza Lot-

tika, szörnyen haragudva Kondorra, kit meg is akart verni. De a mama nem engedte.

— Nem Kondor a hibás, hanem te magad. Ha valami érdekes holmid van, ne üzz vele pajkos tréfát, ne bizd okatlan állatra. Elvesztetted, busulhatsz utána.

Busult is Lottika és nem tudott Kondornak megbocsátani, ezen meg Kondor busult. Így hát mind a ketten busultak és ha még meg nem vigasztalódtak, akkor még most is busulnak. Ez már pedig nagyon szomorú volna, ugy-e?

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A „KIS LAP” XXVIII. köt. 8-dik számában közölt betűrejtvény megfejtése:

F	a	r	s	a	n	g
a	n	g	y	a	l	
r	ó	z	s	a		
s	z	i	v			
a	p	a				
n	e					
g						

Helyesen fejtették meg: Agorasztó Melanie, Szányi Aladár, Ungár Malvina, Gronovszky Jenő, Ernst Miklós, Zsitvay Lola, Dezsőffy Jolán, Halácsy Amália, Mauthner Alfréd és Pál, Schwartcz Berta és Józsi, Ferenczi Károly, Roth Róza és Regina, Ehrlich Janka, Városvy Aranka, Fuchs Pali és Károly, Verebély Margit és Tibor, Lichtenstein Pál, Baróthy Sándor, Unger Gyula és Károly, Gászner Béla és Aurél (hiányosan.) Stojanovic Erzsé és Hona (kinek az írása? F. b.) Vécsy Magdolna, Bor-

széký Károly, Herz Kornél, Decsy Józsi, Beliczay Irénke, Reichenfeld Gizella Reismann Sándor, Frölich Dora, Jurenák Margit, Rost Frieda, Zatsovits Antika, Gold Margit, Landsberger Elza, Nagy-perkátai zárdái növendékek, Prohaszka Jenő, Falcione Sarolta, Dorner Olga, Hertzka Irén, Adél, Ignác és Rezső, Xántus Gábor, Sey László, Sigmund Elek, Mandel Erzsike, Schwarz nővérek, Steiger Ilona és Szeréna, Klein Sándor, Frank Béla, Kaufmann Artur, Lámpel Czila és Sándor, Rosner Jenő, Roth Mariska és Heléna, Breyer Sarolta és Irma, Hönig Szidi, József és Lajos, Fischbein Sándor, Valtner M. (nevedet egészen ird ki, különhen jövőre nem közölhetem. F. b.) Löwy József, Krisztháber Sándor, Horváth Kálmán, Berger Helén, Krausz Ernő, Wallheim Róza, Korbély László, Csörgő Erzsike és Bandi, Anyos Elvira, Czeiner Mariska, Kleberg Ödön és Zoltán, Pap Elemér, Szacsavay Jolánka és Jenke, Kohn Rozina, Gaál Emma és Elemér, Vajda Róza, Goldstein Szeréna, Weisz Ilonka, Rosenberg Emma (hiányosan), Beck Róza, Dezsán Péter, Maderspach Julka és Janka, Roth Eugénia, Krausz Aranka, Kiss Margit és Gyula, Weisz Feri és Gerő, Lázár Gerő és Ernő, Haasz Margit és Jenő, Bittó Gizella, Karsay Laczi és Miklós, Richtzeit Mór, Pappszász Ida és Ilonka.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Könyi József. A »Forgó bácsi naplóra« kiadása már évek óta van szándékomban, de eddigelé a körülmények nem kedveztek e szándékom kivételében. Ha az Isten éltet, s a viszonyok várható jobbra fordulnak, az őszön megkísérlém. Köszönet az érdeklődésért. — **Tenner Malvina.** A beküldött számokért a kiadó hivatal nem fogad el külön díjat. Kegyeletes érzéseid kijelentésén örvendek. — **Bauer testvérek.** Adománytok a jótékonyági rovatban van kimutatva. A »csupa egyes«-hez gratulálok, de öten irtatok alá a levelet s így nem tudom, melyötöket érte a kitüntetés. Nyilván te vagy az, Margit. Ugy-e bár? — **Vigyázó Ferencz.** Hisz a megfajított szavak csak egy sorban adnak értelmet; pedig, mint az eddigi példák mutatják: szél-tében s hosszában is egy-azon szónak kell kijönni. — **Kohány Gizella.** Lujza barátnőd rajzai határozott tehetséget mutatnak, s ha szorgalommal párosítja, szép sikereket fog fölmutathatni. A képeket, ha vissza nem kéritek, a »Kis Lap« muzeumába teszem el. — **Dorner Olga.** Rejtvényed ügyes. Átadtam a metszőnek, s alkalommal közölni fogom. — **Öry Marianne.** Türelem! Minden közlemény sorát várja. A tied előtt pedig még többen vannak s a »Kis Lap« csak egyszer jelen meg hetenkint. — **Polgár testvérek.** Ha a megfajított könnyebbítése céljából

szükségesnek tartom az utbaigazítást, megteszem. De a megfajított nagy számából meg fogtok győződni, hogy igen sokan boldogultak utbaigazítás nélkül. Azért rejtvény, hogy kissé törjétek rajta az eszetekeket. — **Neumann Feri és Böske.** A Seiler-árvák részére, mint a jótékonyági rovatban olvashatjátok, a »Kis Lap« is gyűjti a könyradományokat. — **Bácskay Etelka.** Mért nem írsz Albert bácsinak? — **Szűts Olga.** Nemes szived kívánságához képest cselekedtem. — **Mauthner testvérek.** Olvassd el amit a Polgár testvéreknek üzenek; az neked is szól. A másakra nézve kívánságodnak elég lesz téve. — **Telegdy Géza.** Azt írod: »a multheti szőrejtvény nem jól van szerkesztve, azért máskor tessék jobban vigyázni.« Hisz az meglehet; sokszor a kikerülhetetlen sajtóhiba is ront az ilyen földadványokon. De ha valaki így ráír az emberre, mint te én rám, ezt meg is szokás okolni. Bizonyítsd be! Soraidból pedig ezt a mutatót azért közöltem szó szerint, hogy alkalmat adjak neked, restelni a hangot, amelyen írsz. — **Kokas Margit.** Mint a »Kis Lap« jótékonyági rovata mutatja, a Seiler-árvák, a Halmi-árvák, a bölesöde s egyéb felebaráti czélok javára mindenünnen folyton küldöznek hozzám könyradományokat. — **Szöllösi Sándor.** Jó uton jársz. Lám, a jóakarát sokszor pótolja a tehetséget. — **Arany Olga.** Inkább napilapba való. A »Kis Lap« olvasóit csak az olyan előadók érdekli, melyben az e lapból vett szindarabot emelték érvényre. — **Sigmund Elek.** Örvendve veszem tudomásul, hogy felgyógyultál. Írásod gondos, leveled tisztá. — **Navratil Ákos.** Sorát várja a te földadványod is. — **Schwartz Berta.** Az egyik meg fog jelenni. — **Decsi Józsi.** Takoros levelednek nagyon megörültem. — **Roth Róza.** Már üzentem, hogy a kedves meghívásnak nem felelhetek meg. Én csak néhány órára távozzhatom mindig a fővárosból, s ez is vajmi ritkán történik meg. Be kell érnem a szives megemlékezéssel. Mulassatok jól! — **Kälazdy Teréz.** Meg fog jelenni. — **Fodor Elek.** A negyedik hid helye még nincs kitűzve. Nyilván a vámházi körut, vagy a vámház alsó végére kerül, ahol legjobban megfelelne. — **Platthy Vilma.** Gyöngye versike az a tied. Ugy látszik, azt hiszed, hogy az apróra vagdalt sorok már vers-számba mennek. A versírásnak törvényei vannak, méreti és rím-szabályai, a melyeknek figyelembe vétele nélkül a legszébb gondolat is tönkre megy. Versikéd gondolata pedig szintén jó volna. — **Kállay Mártha.** Kedves leveledet nem hosszallottam s örömet olvastam el. — *Több rendbeli rejtvény, elbeszélés stb., melyet itt egyenkint elő nem sorolok, egy s más okból nem közölhetők.*

Jótékonyági rovat térszúke miatt a jövő számra manad.

Felelős szerkesztő: **Forgó bácsi.** Kiadó-hivatal: Budapest, Barátok-tere 3-ik sz., Athenaeum-épület. Budapest, 1885. Nyomatja a kiadó-tulajdonos: **Athenaeum** irodalmi és nyomdai részv. társulat.